

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 45. Excommunicatio Andronici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V.

A. C. 42

re tentarunt. Synesius Presbyteros suos monet, ut attendant, & Hæreticos accendant. Et subjungit: *non tantum bona agamus, sed etiam bene. Absit fordidus avaritia; omnia propter Deum faciamus. Absit! ut eadem sit vitii, virtutisque materia!* & postea: *Deus virtutem imperfectam non creavit, quæ vitii auxilio indigeat. Nunquam fortes milites Ecclesiæ suæ deesse patietur, qui postquam ei gratuito in his terris servierint, plenam mercedem in Cælo recipient.* In hunc modum Presbyteros suos hortabatur, ne zelum suum in Hæreticos invidia corrumpi sine- rent, nec eos ideo persequerentur, ut ditarentur eorum spoliis, aut oblationibus populi potirentur, sed solius Religionis Bono intenti.

§. XLV.

Excommunicatio Andronici.

Synes. ep.
58.

Andronicus Berenice, Pentapoleos urbe, cum pecunia Præfecturam Patriæ suæ obtinisset, more tyrannorum imperabat, multis se criminibus in Deum, & homines polluens; in flagitiis adiutorem habebat, quemdam, nomine Thoam, quem ex carcerum custode nescio cuius tributi exactorem fecerat. Forum populi gemitibus resonabat; Palatii porticus, ubi jus dicere Prætores solebant, jam supplicii locus erat. Is novos torquen-

dis hominibus modos invenit, & qua ar-
 te pedes, digiti, nares, aures, labia acer-
 bius comprimerentur. Oppressus popu-
 lus a Synesio auxilium petiit; is Andro-
 nicum monuit, sed operam perdidit; in-
 crepavit, & pejor factus est, nam, ut
 gravior esset contemptus, Edicta sua Ec-
 clesiae januis affigi jussit, minasque terri-
 biles in Presbyteros inseruit. Tandem,
 cum quadam die Episcopus accurrisset, ut
 manibus ejus liberaret virum nobilem,
 quem infontem torquebat, ait Androni-
 cus: *Frustra in Ecclesiam spem ponis;*
nemo Andronici manibus se eripiet, licet
ipsum Jesu Christi pedes amplecteretur.
 Impia verba ter repetiit, quamvis Chri-
 stianum se profiteretur.

Exinde Synesius hominem incorrigi-
 bilem judicavit, & membram putidum,
 quod a Fidelium Societate esset resecan-
 dum. Ergo, convocatis Ecclesiae Ptolo-
 maidensis suae Clericis, sententiam ex-
 communicationis scripsit in hunc mo-
 dum: *Nullum Dei templum Andronico, Epist. 58.*
aut suis, aut Thoe pateat. Omnia loca p. 203.
Sacra, & ambitus eorum eisdem occludan-
tur. Non est Diabolo locus in Paradiso.
Si occulte ingressus fuerit, ejiciatur! om-
nes privatos, & Magistratus exhortor, ne
cum eis sub eodem tecto degant, aut eidem
mensae accumbant. Ne vivis colloquantur,
aut mortuorum exequiis adsint. Præci-
pue

Saeculum V.
 A.C. 412.

Excommu-
 nicatio.

Sæculum V. *pue Presbyteri hoc præcepto tenentur*
A.C. 412. *si quis hanc Ecclesiam, quod exigua*
spernat, aut credat, se ad obedientiam non
obligari, quod pauper sit, & ab ea excom-
municatos recipiat, sciat, quod Ecclesiam
scindat, quam Iesus Christus unam esse
vult. Si quis receperit, seu Diaconus,
seu Presbyter, seu Episcopus, hunc Andro-
nico non meliorem reputabimus, dextram
non porrigemus, cum eo cibum non sum-
mus, multominus in Sanctis Mysteriis cum
illis communicabimus, qui cum Androni-
co, & Thoa communicare volent.

Huic Sententiæ adjuncta erat episto-
 la, nomine Ecclesiæ Ptolemaidæ ad om-
 nes Episcopos directæ, qua excommuni-
 cationis causæ, & Andronici crimina in-
 dicabantur; exordio dicebat, ipsum nec
 Christianum reputari, nec dici oportere,
 sed tanquam a Deo damnatum, omnibus
 Ecclesiis cum tota familia ejici. Ipsa ex-
 communicatio in conventu quoque popu-
 li Ptolemaidæ prælecta; postquam Syne-
 sius sermonem habuit, quo eis in memo-
 riam reduxit, quanta repugnatione Epis-
 copatum suscepisset, quot molestias, &
 præprimis Andronici crimina sustineat,
 hortatusque deinde, ut sibi alium Episco-
 pum eligant; ad hanc vocem clamor
 populi exortus; videns Synesius, quod
 persuadere non posset, ut se dimitterent,
 in aliam diem rem distulit. In isto ser-
 mone

mone de distinctione utriusque Regimi-
 nis, Spiritualis, & temporalis memorabi-
 lia verba edicit. *Ipsa experientia vobis
 ostendere volui, quod potestatem politicam
 Sacerdotio jungere, nihil aliud sit, quam in-
 compatibilia contexere velle. Antiquitas
 Sacerdotes habuit, qui simul essent judi-
 ces. Ægyptii, & Hebræi multo tempore
 Sacerdotes Reges numeravere. At me Ju-
 dice, ex quo Deus istud Regimen homini-
 bus reliquit, utrumque vitæ genus separa-
 vit; hoc sacrum, alterum Politicum esse
 iussit. Alios homines materiæ, alios sibi-
 metipsis affixit. Illi negotiis, nos oratio-
 ni ex officio incumbamus. Quare igitur
 conjungere vultis, quæ Deus separavit, &
 nobis onus imponere, quod non convenit?
 si defensione indigetis, ite ad iudices, quo-
 rum est legibus definita exequi. Si Deo
 vobis opus est, ad Episcopum recurrite!
 veri Sacerdotii finis est contemplatio, quam
 actio, & negotiorum turba excludunt. Et
 deinde: ego quidem Episcopos illos non
 damno, qui curis sæcularibus implican-
 tur, sed cum me uni oneri vix sufficere
 videam, illorum robur, qui utrumque por-
 tare possunt, admiror.*

Andronicus excommunicationis ful-
 mine perterritus, vela contraxit, & mo-
 rum suorum conversionem promisit.
 Omnes Synesium rogabant, ut eum reci-
 peret, ipse solus id non expedire sentie-
 bat,

Sæculum V.
 A.C. 412.

Idem. epist.
 121.

Ep. 72.

Sæculum V. bat, persuasum sibi habens, sub pœnitentiæ larva hypocrysin latere. Credebat enim, & prædicebat, prima occasione malam viri naturam redituram. Nilominus plurimorum, eorumque Episcoporum, qui rerum experientia sapiebant, consilium secutus, quippe hæc primo ordinationis suæ anno contigere, ad Episcopos mittere distulit epistolam, quam contra eum scripserat, & recepit, in conditionibus, ut impostero sibi similis humanius haberet, & ratione regi se remitteret. Is, ut ominatus fuerat Synesius, pejora prioribus commisit, novasque antiquis causas excommunicationis addidit, quæ quidem dilata, non oblata fuerat; scripsitque Synesius ad Episcopos, ut Ecclesia excluderetur. Verumtamen post hæc, cum Andronicus Principum Gratia excidisset, & vices reddente fortuna, pessime mulctaretur, Synesius, ut ipse scribit, Spiritum Ecclesiæ induit, quo prostrati relevantur, & superbi dejiciuntur; hinc pro ipso preces interposuit, ita ut illorum, qui auctoritate potiebantur, patientiam fatigaret. A funesta illius tribunalis, ubi damnatus fuerat, sententia eum liberavit, in tristi casu, quantum potuit, adjuvit; imo ipsi Episcopo Theophilo commendavit. Hæc haud diu post ejus excommunicationem acta fuerint.

Ep. 89.

§. XLVI.